

Ihmeipäivät

Automatkalla

”No niin, hypätkää jo autoon, että päästään lähtemään”, isä komensi, paiskasi auton takaluukun kiinni ja suuntasi ratin taakse.

Äiti, isä, Teemu, Saara ja Konsta olivat lähdössä kesäloman viettoon mökille. Edessä oli monta tuntia ajoa, mahdollisimman vähällä määrällä pysähdyksiä. Isä ajoi aina mieluiten yhdellä istumalla perille asti. Vessataukokin pidettiin yleensä vain, jos kaikilla oli hätä. Tosin, nykyään Konstan kakkavaippa kyllä pysäytti ajomatkan kuin ajomatkan aina tehokkaasti ensimmäiselle vastaantulevalle huoltoasemalle. Jotain hyötyä niistäkin.

Perhe nappasi mukaan viimeisetkin nyssäkkänsä, kiinnitti turvavyöt - ja isä kurvasi matkaan.

Aurinko paistoi ihanasti ja ajo sujui leppoisasti. Lapset leikkivät aikansa kuluksi sanaleikkejä, bongasivat autoja, kinastelivat ja lukivat. Teemu uppoutui musa korvilla sarjakuvaansa ja eläytyi sankareiden ja pahisten taistelukohtauksiin niin elävästi, että vanhempien piti vähän väliä kääntyä tarkistamaan, että takapenkillä varmasti oltiin sovussa.

Saara uppoutui Harry Potteriinsa. Äiti ei antanut hänen katsoa vielä leffoja, joten Saara oli päättänyt lukea kirjat läpi itse.

Konsta puolestaan keskittyi rakkaaseen sammakkohelistimeensä. Hän jutteli sille hellästi ja heilutti aina välillä. Heiluttaminen sai sammakon silmät pyörimään ja Konstan kikattamaan. Koska sammakon pehmeä pää ja kovat silmät olivat täydellinen yhdistelmä lievittämään kutiavia ikeniä, se vietti myös pitkiä aikoja Konstan suussa jäystettävänä, nuoltavana ja imeskeltävänä. Siksi siihen eivät muut mielellään koskeneetkaan.

Äiti kuunteli radiosta musiikkia ja jammasi hyvien biisien tahtiin, isä keskittyi ajamiseen.

Sitten auton ilmastointi meni rikki. Se teki tenän aina välillä, kun sitä käytettiin paljon, ja nyt aurinkoinen kesäpäivä oli sille yksinkertaisesti liian kuuma.

Siihen asti leppoisasta kesäajelusta tuli hetkessä hikistä tuskaa. Ilma auton sisällä muuttui kosteaksi ja raskaaksi hengittää. Isän paita kastui ja Konsta pärähti itkemään. Matkaa oli jäljellä vielä ainakin kaksi tuntia, eikä ikkunoita voinut moottoritienopeuksissa avata.

”Saara, apua”, äiti voihkaisi ja löyhytteli puseronhelmaa, yrittäen saada edes jotain helpotusta. ”Hoidossa”, Saara hymyili.

Hän sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella. Saara venytti ja vanutti ripsensä isoiksi, leveiksi viuhkoiksi, nojautui hieman eteenpäin ja alkoi räpyttää.

Kovat tuulenpyörteet täyttivät pienen tilan hetkessä. Karkkipaperit liihottivat ympäri autoa ja eväsleipien murut pöllyisivät penkeistä. Saaran kirjan sivut lepattivat hänen sylissänsä ja hukkasivat kohdan, jota hän oli ollut lukemassa. Sarjakuva tempoutui Teemun käsistä, lensi isän takaraivoon ja liimautui hänen hikiseen niskaansa. Kuolaa tippuva sammakkohelistin lensi Konstan suusta ja iskeytyi suoraan Teemun korvaan. Helistin kimposi lattialle, mutta jätti korvaan märän limaläiskän, joka mateli hitaasti alas korvanlehteä olkapäälle.

”Hyyyyyyyyi!!”, Teemu parkaisi ja kuivasi inhotuksesta kiemurrellen korvaansa T-paitansa hihaan. ”Ei niin kovaa, Saara!!”, isä ja äiti huusivat yhdestä suusta.

Saara hidasti tahtiaan ja sääti ripset ”löyhyttelylle”. Tavaroiden lentely loppui ja virkistävä tuulenvire kuivatti ylimääräiset hikipisarat nopeasti. Teemu laittoi kuulokkeet takaisin korvilleen ja jatkoi sarjakuvansa lukemista. Äiti kaivoi lattialta sammakkohelistimen, puhdisti sen ja ojensi takaisin Konstalle. Konsta tervehti leluun innosta hihkuen - ja työnsi sen suoraan takaisin

suuhunsa. Siitä eteenpäin matkanteko sujuikin taas leppoisasti, kun Saara piti autoa viileänä.

Ongelmia tuli vasta, kun Saara väsyi räpytykseen ja torkahti auton hurinaan. Kahdessa minuutissa tuska oli palannut ja kymmenessä se oli jo sietämätön. Hikimärkä paita ja muun perheen mankuminen taivuttivat lopulta isän pysähtymään pienelle vilvoittelu-, vessa ja jäätelötauolle, ennen lopullista päämäärää.

